

***Komunikat dla aptekarzy dotyczący nowelizacji rozporządzenia
Ministra Zdrowia w sprawie recept lekarskich wprowadzającej
receptę transgraniczną***

*Szanowne Pani Negistko!
Szanowny Panie Negistko!*

W celu zapewnienia pacjentom na terenie unii europejskiej prawa do otrzymania leku wystawionego na receptę Komisja Europejska zaproponowała wprowadzenie jednolitego systemu wystawiania recept lekarskich, który gwarantowałby pacjentowi pewność, iż wystawiona w jednym państwie członkowskim recepta lekarska zostanie prawidłowo rozpoznana i zrealizowana na terenie innego państwa. Takie ujednolicone zasady znalazły się w dyrektywie wykonawczej Komisji 2012/52/UE z dnia 20 grudnia 2012 r. ustanawiającej środki ułatwiające uznawanie recept lekarskich wystawionych w innym państwie członkowskim (Dz. Urz. UE L 356 z 22.12.2012, str. 68). Przyjęcie tego ułatwienia dla pacjentów wymagało wprowadzenia nowego pojęcia „recepty transgranicznej” do krajowego rozporządzenia Ministra Zdrowia w sprawie recept lekarskich (rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 6 listopada 2013 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie recept lekarskich).

Zasady wystawiania „krajowych” recept lekarskich nie zmieniają się. Wszystkie druki recept i oznaczenia niezbędne do wystawienia refundowanych recept pozostają niezmiennione.

Natomiast, w przypadku gdy pacjent zgłosi wolę realizacji recepty w innym niż Polska kraju członkowskim Unii Europejskiej wówczas lekarz może wypisać receptę transgraniczną. Komisja Europejska określiła minimalne wymagania dla takich recept, dzięki czemu mają one być właściwie rozpoznawane na terenie wszystkich krajów Unii. Recepta transgraniczna musi zawierać co najmniej:

- 1) imię lub imiona i nazwisko pacjenta (nie mogą być inicjały);
- 2) datę urodzenia pacjenta (niezależnie od wieku);

- 3) imię lub imiona i nazwisko osoby wystawiającej receptę;
- 4) kwalifikacje zawodowe osoby wystawiającej receptę (tytuł zawodowy – np. „lekarz”, „lek.”, „lek.med.”, „dr n.med.” itp.);
- 5) dane do bezpośredniego kontaktu z osobą wystawiającą receptę (adres e-mail lub numer telefonu lub faksu wraz z prefiksem międzynarodowym);
- 6) adres miejsca udzielania świadczenia zdrowotnego wraz z oznaczeniem kraju – np. „Polska” albo skrót „PL”, „Deutschland” albo skrót „DE” itp.
- 7) nazwę powszechnie stosowaną (międzynarodową) leku. Inaczej niż zasady krajowe dyrektywa dopuszcza stosowanie nazw handlowych jedynie w 2 przypadkach:
 - a) przepisany produkt jest biologicznym produktem leczniczym lub
 - b) osoba wystawiająca receptę uważa, że jest ona niezbędna ze względów medycznych; w takim przypadku na receptce podaje się zwięźle powody użycia nazwy handlowej;
- 8) postać;
- 9) dawkę (moc);
- 10) ilość;
- 11) sposób dawkowania;
- 12) datę wystawienia recepty;
- 13) własnoręczny podpis osoby wystawiającej receptę.

Recepty transgraniczne wypisywane są w językach narodowych krajów członkowskich. Nieznane dotąd w kraju elementy (np. adres e-mail, literki „PL” i inne nowe elementy) można dopisać ręcznie – nie trzeba zatem zmieniać treści pieczętek lekarskich.

Tak wystawione recepty transgraniczne realizowane są **za pełną odpłatnością**. Jeżeli jednak lekarz wystawi pacjentowi receptę transgraniczną, na której dodatkowo umieścił wszystkie elementy konieczne dla refundacji w ramach NFZ – wówczas taką receptę traktujemy tak, jak zwykłą receptą refundowaną.

Nowelizacja w żaden sposób nie zmienia wzoru recepty, który obecnie obowiązuje w Polsce.

Z wyrazami Szanunku
